

[Ebba Strange.]

deres stofmisbrug, og den samfundsmæssige situation i det hele taget, og jeg har indtryk af, at det er det, hr. Tandrup Jensen er utilfreds med.

Jeg vil godt sige som én, der også i nogle år har arbejdet med vanskeligt stillede børn og unge, at det er meget let at nå til den konklusion, når man arbejder meget tæt med socialt belastede børn og unge, at der er en meget nøje sammenhæng mellem deres sociale situation og deres risiko for at havne i — i dette tilfælde altså i stofmisbrug, men det kan også være forskellige former for adfærdsvanskelighed eller kriminalitet, disse unge mennesker havner i — og sætter man sig grundigt ind i sagen, vil det altid vise sig, at de er socialt belastede i forhold til det samfund, de lever i. Så hvis det er den eneste fejltilstand, hr. Tandrup Jensen kan henvise til over for os, synes jeg, den er svag.

Jeg lyttede med interesse til, hvad hr. Erlendsson ville stille op for at bøde på disse fejltilstande, fordi hr. Tandrup Jensen mente, at alle gode kræfter skulle mobiliseres — disse socialarbejdere, der bruger hele deres døgn i mange tilfælde, er altså ikke gode kræfter; de må jo så være onde kræfter, og jeg er derfor spændt på at høre, hvad det er for gode kræfter, hr. Tandrup Jensen vil mobilisere. Der var to ting i hr. Erlendssons forslag, som jeg hæftede mig ved — de to væsentligste efter min vurdering — og det ene var, at vi skal udvide metadonbehandlingen, det andet var, at vi skal udvide en tvangsmæssig langvarig indespærring af disse mennesker, der er blevet stofmisbrugere.

Jeg vil gerne til de to forslag sige, at med hensyn til metadonbehandlingen, er det i og for sig tilfældigt, at man har legaliseret metadon. Metadon er et euforiserende og et afhængighedsskabende stof ligesom mange andre af de stoffer, vi står her for at angribe brugen af i dag, det er altså bare tilfældigvis blevet anerkendt som et lægemiddel — det er der jo i øvrigt også mange af de andre stoffer der er — og udvider man metadonbehandlingen, fastholder man altså de unge mennesker i et stofmisbrug og accepterer, at det er i orden at være stofmisbrugere.

Med hensyn til den tvangsmæssige langvarige indespærring ved vi alt om — jeg har

jo også læst nogle rapporter, selv om de ikke er de samme som hr. Tandrup Jensens — at langvarig tvangsmæssig indespærring, uanset om det er på psykiatriske afdelinger eller i fængsler, stiller disse mennesker i en fantastisk vanskelig situation, den dag de skal ud og prøve at leve i samfundet igen. Jeg ved godt, hr. Erlendsson også sagde noget om resocialisering, men vi ved, at det er næsten umuligt at resocialisere netop disse mennesker.

Derfor kan jeg ikke sige andet til fremskridtspartiets forelæggelse af disse ting, end at jeg må vende mig til ministerens redigering og takke mange gange for den; jeg synes, den på baggrund af de oplysninger, ministeren har været i besiddelse af, var omfattende grundig og imponerende kortfattet, og at jeg stort set kan tilslutte mig ministerens konklusion, som går ud på, at det ser ud, som om den narkotikapolitik, et samlet folketing i 1969 lagde grunden til, er lykkedes. Den er lykkedes, fordi tilgangen af stofmisbrugere, især fra de yngre årgange, er stagneret, og det ser ud til, at den har været konstant faldende. Det er en af grundene til, at jeg er helt enig med ministeren i, at politikken er lykkedes, og jeg ser ikke nogen grund til, at vi skal ændre den.

Så vil jeg godt som mine egne kommentarer til denne debat knytte nogle få bemærkninger. Jeg tænkte, da jeg så, at hr. Tandrup Jensen havde rejst forespørgslen til socialministeren, at der måske endelig fra fremskridtspartiet var en erkendelse af, at det, vi står med her, er sociale problemer. Det har jeg ikke bemærket hverken i hr. Tandrup Jensens eller i hr. Erlendssons oplæg. Tværtimod har jeg opfattet det, som om fremskridtspartiet stadig mener, at det er fysiske sygdomsproblemer og kriminelle problemer, vi står over for.

Jeg vil gerne holde fast ved, at jeg anser stofmisbruget for at være et socialt problem, og det er blevet des tydeligere, efterhånden som årene er gået siden 1968-1969, da vi først fik stofproblemerne præsenteret herhjemme, at det i højere og højere grad bliver de mennesker, der i forvejen er socialt pressede, socialt truede, der flygter ud i et stofmisbrug. Derfor betragter jeg og vi fra SF's side det som et symptom på en social lidelse, at man bliver narkotikamisbruger.

Jeg vil gerne minde dette folketing om, at